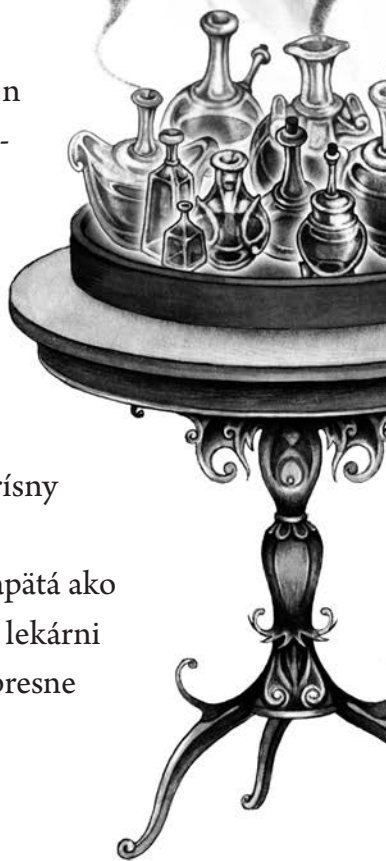

1

„Každý talent – nezáleží na tom aký – má vždy svoju úžasnú stránku. No, bohužiaľ, aj tú menej úžasnú.“ Daan de Bruijn kráčal ako v spomalenom zábere popri regáloch a prezeral si tekutiny, ktoré sa vo flakónoch nádherne ligotali. „Najdôležitejšie je naučiť sa, ako pristupovať k *obom* stránkam a mať ich pod kontrolou.“ Starý lekárnik voňavej lekárne sa zhlboka nadýchol a zatajil dych. No už po chvíli na mňa uprel svoj zvyčajný prísny pohľad.

Horela som zvedavosťou, preto som napätá ako tetiva luku stála vedľa pultu vo voňavej lekárni a tiež som zatajila dych. Snažila som sa presne

si zapamätať všetko, čo doteraz vypustil z úst. Ved' tak dlho som čakala na tento okamih. Už som takmer neverila, že Daan de Bruijn, zakladateľ voňavej lekárne, ma naozaj jedného dňa naučí všetko, čo vie o voňavej lekárni a o nespočetných vôňach, ktoré obsahuje. Nechcela som premeškať ani jediné slovo. Ved'ktovie, či si to Daan zajtra zase nerozmyslí a nenechá ma so svojim voňavým dedičstvom pod vilou Eviou bez pomoci. Držať sa bokom mu išlo oveľa lepšie než hocikomu inému, koho som poznala. V tom bol jednotka.

Sledovala som každý jeho pohyb, aby mi nič neuniklo. Daan sa znova obrátil k flakónom, vybral z regálov rôzne vône a zoradil ich na pulte. Usmial sa na mňa cez okuliare v tenkom striebornom ráme a vsunul si ruky do vreciek tvídového obleku. Pod krátkymi, celkom bielymi vlasmi sa mu nadvihlo obočie, zatiaľ čo ja som sa snažila pocho-piť, čo má v pláne.

„Ach!“ Daanovi zjavne ešte niečo napadlo. Vyšiel na chodbu a po krátkom klopkaní opäťkami sa vrátil. Potom položil na pult pred o mňa jeden zlatý rámik, ktorý zvesil na chodbe. Na vyblednutej čiernobielej fotke som rozoznala jeho tvár. Bol tam oveľa, oveľa mladší a očividne išlo o záber z jednej z jeho expedícií.

„Toto je to pravé na začiatok!“ Daan sa uškrnul a ukázal mi mosadznú tabuľku na spodnom okraji rámu.